

L'Estiuada ~ Periòdic nacionalista

✱ Sortirà cada divendres durant l'estiu ✱

✱ Redacció y Administració: Carrer de Vic, 9 ✱

Any III

Sant Hilari Sacalm, 15 Juliol de 1910

Núm. 27

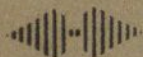
Per l'educació artística

El Sr. Pereña, il·lustrat crític musical, ha contestat a la nostra al·lusió, desde les planes de «El Poble Català», y naturalment que'n bé de l'art de la música y de la cultura artística més rudimentaria, s'ha posat al nostre costat, encare que creu ell y també ho creyém nosaltres, es difícil arribar a un canvi radical de costums. Y precisament per aixó es que hem demanat l'apoy dels crítics barcelonins y de totes les persones que per el paper que desempenyan y la cultura que posseeixen tenen el dever de prestarlo. La nostra veu es entusiasta pro humil y no arriba allà hont voldriem, y per aixó també es que'ns hem atrevit a demanar als que poden més y tenen més plena forsa que ajuntin la seva a la nostra veu, en aquesta obra benefactora de sanejament.

S'han donat casos isolats com el den J. B. Espadaler que ja han parlat ab energia contra aquesta costum, pro una campanya decidida pera conseguir un tal enlairat fi, encara no s'ha realitzat per dissort de tots els que de bona fe se preocupan de mellorar y elevar l'educació del poble, tan artística com intel·lectual.

Nosaltres encareixém una vegada més la necessitat d'una campanya forta que escombri en lo que's pugui aquets esperpentos musicals que trovém a cada Festa Major. De moment, en la nostra vila, hi han decidits partidaris de suprimir els obligats: son molts els joves que están disposats en lo que puguin, suprimir aquesta corrupció musical. Per la Festa Major vinenta, si l'ambient es propici com creyém, no més en deixarem un petit rastre d'obligat.

Nosaltres agraïm al Sr. Pereña la seva adhesió valiosa que presta al Art, tot esperant el cas verdaderament inaudit de que un poble imposi cultura musical als músics, pera poguerli comunicar a fi de que ho consignin en les seves notes de crítica musical, com un exemple a seguir.



Les Institucions Catalanes en l'Edat Mitja

En mitj de l'espléndida florida dels ideals catalanistes que tants adeptes han guanyat en tots els indrets de Catalunya, hi nota el que ab fruició ho contempla una espina dolorosa, molt sovint manifestada, l'inconseqüència.

Y no es pas molt estrany que aquesta apareixi ab tanta freqüència. Es una conclusió forçosa de la falta de veritable educació catalanista.

Avuy ja no sol esser aquell moviment ardent bon xic romàntic, que feya aplaudir ab entusiasme una cansó patriòtica, el que fa catalanistes, aquets solen formar-se en les fileres de societats polítiques que 's barallen desesperadament, per una acta o regidoria y es clar que 'l baptisme polític, es qui 'ls obra la porta per entrar en el modern catalanisme.

Per aixó veureu que homes de sòlida instrucció completament capacitats pel exercici de sos drets, que 's diuen y potser son catalanistes, creuen ben consolidades ses idees, sens haver llegit may res més, que 'ls discursos pronunciats sobre la *qüestió catalana* pels nostres diputats en el Parlament.

Y si aixó podem dir de persones de cultura, qué dirém de tots aquells que ni ab aquets consixements comptan, portant solament com a fonament de ses idees una voluntat decidida però insuficient?

Es necessari pera dirse nacionalista, sapiguer que vol dir aquet mot, quina significació tan transcendental entra en aquesta paraula; del contrari y mentres qui tal se digui no sàpiga sos devers que ha d'avantposar a tota conveniència política, en el gran exercit catalanista hi haurán contínues e inexplicades desercions, falta d'ardidesa y sobra de personalismes que fan apareixer feble una corrent que es gran y poderosa.

Es precis que tots, absolutament tots, hi contribuim a la magna obra de l'educació catalana, perque de l'ensenyansa oficial res podem esperar-ne. En la 1.^a ensenyansa, salvant rares y honrosíssimes excepcions, es creu molt més convenient fer apendre la serie inacabable de reys gòtics que resar un mot dels que donaren a Catalunya esplendor y grandesa; parlar de la *gloriosa unidad nacional* sens mentar sisquera al més fort de sos components a la nació que més contingent de gloria y cultura portá a la formació del Estat Espanyol.

En la 2.^a ensenyansa se sol fer estudiar l'història ab identic procediment, y fins en la universitaria, els professors que pomposament anuncien la llibertat de càtedra neguen en la llur, l'entrada a les nostres idees y a tot lo que tan sols com a treball històric pugui recordar lo que fou aquella Catalunya gran, d'institucions admirables, però en quals universitats no hi tenen cabuda catedratics forasters que vulguesin amb la forsa de la imposició, fer imperar son criteri, posposant el de la generalitat de sos alumnes que cedint baix la presió han d'enmudir y acceptar involuntariament qual-sevol teoria per arbitraria y antirracional que sia.

Fa falta, doncs, una bona educació catalanista que dongui solidesa a les idees y als principis, que forjats al calor d'un entusiasme momentani son doblegats sovint d'un modo capritxós e inconseqüent, y aquesta educació se farà sòlida y macissa inspirantse y bevent en les pures fonts del catalanisme tradicional, d'aquell esperit que animá a nostres avantpassats, els que lluytant fins a mort ab els serralhins invasors, reconqueriren nostre Patria, donantli una ampla llibertat y unes celeberrimes institucions que feren de Catalunya un dels pobles més cultes de l'Edat Mitja.

El catalanisme d'avuy no pot esser el dels primitius temps, aquets cambien y obeint a sa evolució giren les idees, pero may aquestes pera esser progressives han de deixar despectivament lo tradicional: com l'arbre que empeltat de nou corre per sos vasos sava tendre, pero l'arrel es forta y vella com el mateix arbre, aixís el Catalanisme pot rejuvenirse però may pot deixar de pensar ab un passat que l'engendrará, que 'l feu neixer y constitueix un dels seus principals fonaments. Veus aquí, perque jo a instancies d'un volgut amic, he pensat publicar alguns articles sobre nostres famoses «Institucions», pera portar un granet de sorra an aquesta obra educativa y pera explicarvos algunes idees que rebutjades per la intransigència universitaria de que us parlava han trobat en les planes de L'ESTIUADA amable acullida.

F. GIRONES Y MARTÍ.

Malgrat, 11 - VII - 1910.

A l'Urbá

Per En Josep Rodó

Ta veu de noy, que'l floviol brodava
per les festes y aplecs boy fent dançar
les multituds, suaument me va esgranar
el capdalt atribut que t'auriolava.

Ta infantivola d'eria esperançava
singular vestimenta rumbejar,
y ab la vareta excelsa urbanisar
els aires incivils. Jo t'admirava!

El recort d'un passat com s'esvahia!
De Vallclara l'Aplech més reffloria
y al meu davant te vas agegantà.

Avuy dús civiltat, bona criança.
S'ha coronat per fi nostra esperança:
No ets menescal ni músic: ets L'URBÀ

ANTÓN BUSQUETS Y PUNSET

S. Hilari 29 Juny 1910.

M'estic divertint qu'es un gust, Lluiseta. A n'a tu que passas els dies y les nits al peu del llit de la teva filla, té de ferte una mica d'enveja; ho comprench; y si no fós perquè sé que m'estimes, em creuria que'm tens de pendre com un sarcasme el que't digui que'm diverteixo. Ja sabs quins son els meus gustos: recorre montanyes y fer una mica de brometa amb els companys d'estiueig.

El Sr. Narcís acaba de dir-me que demà arriba D. Lucas. Es aquell de les dents postisses y del bigoti clapejat. No te'n riguis! Recorda't que la teva rialleta maliciosa m'ha compromés més de quatre vegades davant d'aquest *veterano del amor perdido*. No sé si ho sabs que's desdejauna ab melindros per tenir les paraules mes dolcetes per fer conquestes. Tants «Deu l'ampari» que ha tingut d'escoltarse y que no perdi may les esperances. Aquest any tenim una Valencianeta que'm sembla serà l'objecte dels seus somnis y em sembla qu'ella li sabrà seguir la brometa.

No só mes llarga, perquè el Tixaire m'espera per anar a l'Ayguia picant.

MARÍA DE SOLTERRA

Vulgarisacions d'Hygiene

Quan l'organisme superior, après de son treball evolutiu, se prepara a lluitar sobtadament ab el medi extern, cambia radicalment el modo de manifestarse els actes que formavan sa vida; en son claustre primitiu sa alimentació consistia en apropiarse les substancies nutritives que li aportava la sang de sa mare; en cambi quan apareix a la vida de relació, provist d'aparells indispensables admirablement disposats per satisfer les necessitats individuals, li manca l'element primordial de vida, necessita reparar les pèrdues que constantment sofreix a causa del dinamisme fisiològic, li es precis trovar els materials indispensables per son equilibri orgànic, es imminent, en una paraula, la troballa de l'aliment.

L'individu naix terriblement feble, essent necessari per tant sofrir una lluyta

desesperada y constant ab tot quant el rodeja y sucumbiria necessariament si la Naturalesa no s'hagués proveit de materials indispensables a ses necessitats, aportantli elements que s'abroguessin el paper que representava la sang en sa nutrició que havent complert son comés de rés serviria y s'es cambiada per una emulsió natural que convenientment preparada en les vies digestives adquireix condicions apropiades per ésser absorvida y abocantse a la circulació general de la sang nostreix a la totalitat de l'individu.

El líquit llet conté tots els materials necessaris a la nutrició dels sers, formant l'aliment complet a totes les edats y necessari a la juvenesa, mercés a la riquesa y proporció dels principis nutritius de que está formada y a sa fácil sintetisació al cos de l'individu. Degut a sa força productora y restauradora d'energia, ha esdevingut l'aument de consumació y aparellat ab ella el mercantilisme que tot ho forga s'es presentat ab desmans aclaparadors, augmentantse per lo tant els perills de noves infeccions y nosaltres, capdevaners de la salut pública, hem de vetllar per la puresa d'eix líquit, ja que alimenta d'un modo principalissim a n'els sers més delicats de nostra especie.

En successius articles tractarem del modo més apropiat per l'elaboració y presentació de la llet, així com de les sofisticacions de que pot ésser objecte.

RAMON BOSCH.

Cròniques curtes

DIARI D'UN VIANANT

Fulla del dia 1.^{er} de Maig de 1910

Per la Teresina Sejeloli

Son 3/4 de 5 de la tarde.

El dia es deliciós y gris, pro ab tot primaveral; l'automóbil ens arrenca d'aquelles belles terres d'Hostalric y aném avansant cap a Arbucies. El nostre viatge es triomfal; passem, corrent vertiginosament, aquella carretera plena de frondositats primaverals. Plovisqueja. Pro la carícia del aire es dolça. L'amich C., sentat a davant, dona vent a la sirena, qui canta alegrement, passant per aquells solitaris boscos...

Allà al lluny s'hi veu un poblet. ¡Quina delicia, es Arbucies! Arrivém allí, ja he dit que el viatge era triomfal—el feyem ab en Ventosa—; l'arribada es delirant, entusiasta; allí tot un poble amic qui espera. ...Oblida, ploma meva, lo que va passar après, fins més tart, en que varem anar a la plassa, hermosament poblada per cares amigues, enjogassada per rialles d'infants, acariciada ab mirades de donzella. Toquen sardanes: senti emoció davant aquell espectacle; tot es alegria. Dancém, ab els amics, allí en un recó pendent; ens acobla materialment la sardana als bons amics qu'els nostres afectes ens acoblan. Jo danço esmaperdut, estic fadigat y ab tot les notes aïrores de la sardana me donen fatlera per ballar...

De prompte, sento qu'una meva mà—la mà

esquerra va ésser la ditxosa—té una tebior suau y flonja, com si una bellesa ideal me dongués la ma. Giro els ulls y llavors comença la visió amiga.

—Bella dolça inconeguda—dic jo a la companya—els aires d'aquí dalt vetllan la vostra bellesa y us fan una vilatana gentil.

—Grans mercés—diu ella, ingenuament. Dancém; y aixis fins que s'acaba la dança.

La visió's pert, pro al refermar-se novament la sardana la visió torna, y jo, serenament tranquil, dic a la companya:

—Una hora feliça viscuda al costat d'una cara amiga, no's paga ab res del mon. Y jo ara, soc possiblement feliç: perdó si nostres paraules fonessin el somriure escayent dels vostres llavis que com les propies roses, encesos y fresques, parlan.

—Vos sou vingut de ciutat, amich—diu ella—d'allà hont se galanteja falsament.

—Perdó, amiga, no'm doneu tortura, que ab aixós pot pecar de fals: de tal hi ha al mon. Y si jo fos una excepció, gentil amiga?

Dancém encara, mes jo só perdut: no tinc per res en compte el contrapunt. Ballo perdudament. ¡Qui balla bé, amics, ni que sigu la sardana, al costat d'uns ulls com un cel, reflexe d'un'ànima generosa, y en el costat esquerra, qu'es al costat del cor, y sentint la prudenta carícia d'una flonjosa ma?

...Obro un altre paréntesis a la meva pobre fulla fins après d'haver sopat.

En un teatre de la vila el vianant recorda que hi representavan. ¡Coses tristes, per cert!; una comedia sense dama, d'aquelles tant espatarrants: els cómics feyen les delícies del públic, molt justament.

Entro allí, y jo, que'l recort d'aquella amiga me tenia inquiet, vaig llençar la vista per l'ampla sala en espera de revèuer-la. No hi es; ...mes sí, allà la vey, al fons, recullida tristement—per habitual estada—en una cadira, rodejada d'abrics, de flors y de nubes.

Jo vaig estar involuntariament lluny d'ella. Un vellot que tenia al meu costat, me preguntava, afable: —¿Hi está, vosté, per les comedies sense dama? —Perdoni, dic jo, no estic per res; jo só vianant aqueferat per retrobar la mirada encesa y dolça d'uns ulls de cel, d'uns ulls que cantan a gloria, y allà baix els veig lluhir y cap allà tinc la vista. Allí vaig anar, per fi. La meva coneguda estava intrigant ¡bona filla d'Arbucies! Va directament transcórrer la nostra conversa afable y febrament tranquila. Va venir el ball; per fi me vaig decidir a ballar una americana; prudentment units ab aquella amiga, varem dançar una estona. Les mirades de aquells ulls y la expressió d'aquella cara no's borrarán ja més de la memoria mia.

—Dispensí, pro els meus pares van a casa y jo he d'anarhi; fins a un'altra vegada.

—Es difícil, amiga meva, el reveureus. Prou pena'n tinc Jo soc un aucell de pas que passo y que quan pot cantar canta, pró ¡ay! per tornar a alçar el vol y anar al atzar de la vida. La ciutat ab els seus estudis me crida y allí vaig jo, corprés per la vostra imborrable bellesa. Ma gentil reconeguda, hi visqueu feliça aquí, ab els aires frescals de les vostres montanyes, ab la carícia dels vents y ab els esplendors de la Natura.

—Se fa tart y ja s'en van els pares.

—Nosaltres demà també partirem; miraré al vostre balcó...

—¡Hi tinc uns clavells més macos y encesos!...

—Ja m'ho penso, que sempre les flors se se juntan, amiga. Miraré al vostre balcó y allí vuy saludarvos per última vegada.

Y fondament varem despedirnos.

L'endemà demati, l'automóbil altra vegada ens arrencava d'allí; vaig passar per un llarc

carrer ahont s'hi sentia'l cant august del treball; picavan els ferrers sobre l'enclusa y els fusters treyan els flocs d'or de les fustes ribotejades.

Vaig mirar els balcons y ab pena no vaig veure ni clavells, ni amiga.

Melàngiosament mirava jo al company, molt amic meu, qu'encar tenia somnolencia, y jo, junt a un recó de la preferencia, embolicat fortament dintre'l meu *gabán*, me recordava molt, si, molt, d'aquella amiga de qui faig remembrança, pro molt y molt també de *El Amor que pasa* dels germans Quintero...

ANGEL SANTIÑA

DE FOLK-LORE

Més tuneries de la guineu

Pocs son els faulistes que no'ns hagin engegat alguna de les entremaliadures més o menys ocorrents y gracioses de les mil y mil que la guineu té fetes. No ens proposém pas dirne cap de nova: nostre objecte sols es dárlosi a conèixer alguna de ses malifetes ocorregudes pels entors de nostra vila, y, per lo tant, sabudes fins de la quitxalla. Soc sols contayre y, com a tal, disposat a donar el pes just.

En una de les masoveries del Sot de Santa Marguerida's trobaven a faltar massa sovint alguns caps de virám, y no poguent pecar ab ningú, per falta de proves, no hi hagué més remey que posarse al au, vigilant nit y dia, pera poguer treurer aygua clara y saber per cert qui era'l que se'ls emportava. S'havía parlat de si'l baylet del pastor; si, tal volta, un tal subjecte que pernoctava a la Pedrosa; que, qui sab si'l *Mustela* de la Casa Nova — aquell goç tan crinaner — pot esser... qui sab, Mare de Deu, n'hi han tantes de coses qu'un hom no sab com arriben a terme! El masover, no volent fer pecat de murmuració, y per un si fos cas que... per, tant si es com no es... per, lo que un pert... va creurer no seria de més posar alguns brahons per el voltant del galliner. Al endemà al matí, tan prompte fou dia, passá revista per sos guardians de ferro y... ¡oh, sorpresa!, trobá en un dels brahons, enganxada per abdues potes de devant, una guilla grossa, molt grossa; y ell que sí, se'n va a buscar un semaler, emportantsen de passada la falç per lo que pogués succeir, y quan estava ja a punt d'engegarli una barrada al cap, sentí la veu de sa muller que li deya: — ¿Y no't fa compassió, tan maca qu'es? ¡y quina cua que porta! Qué vols que't digui... però jo, jo, no la mataria. ¿Sabs qué podriem fer? Lligarli una campaneta al coll, y aixís li privariem de que se'ns emportés cap més gallina. — Dit y fet; li lligaren al coll una campaneta qu'avans cosiren a una corretja boy d'una má d'ampla, perque no pogués tréurersela ni desfersho de cap modo; y aixís adornada, la deixaren fugir sens maltractarla.

Ja tenim la guilla pegant salts y brinços tot escoltantse la música que alló que portava al coll produía. De moment, res més qu'alegroys y vinga donar gracies a aquella bona dona que l'havía treta del apuro, però alló del coll li començava a fer calor, nosa, nosa de debó, ja's queixava y encara no sabia perquè; prompte sentí la necessitat de menjar y allavors foren els treballs; vinga corre, corre y més corre, y no podia atrapar res que pagués la pena de cullirho ni li fes passar la gana que sentia; passá'ls primers dies molt crus: en una setmana ni pogué tant sols atrapar un petit caxap; va arribar a no poder anar lleugera, de tan lleugera que d'estómac anava; fins va patir fam, fam que li feya trobar bons els ossos que dos mesos ants havia deixat per durs y poc sustanciosos. Aquest estat de gana no podia continuar, defallia per moments, fins crec ja havia fet determini de deixarse morir, quan recordá que si aixís ho feya sols conseguiria deshonorar als seus avantpassats, dels quals no n'hi hagué ni un que fos manco, ni garrut, y cambiá de parer y prová un últim medi, jogarse lo tot per lo tot. Començá a fer proves, caminant poc a poquet, perque l'esquellerinc no dringués gens ni mica; va omplenar el buyt de la campaneta ab herba, primer, després ab fanc, pro tot li queya; se va fer rosegar la corretja per una seva amiga y ¡tampoc! no trobava cap remey, ni xic ni gros. La casualitat n'hi ensenyá un, ja veurán com. L'acacaven dos llebrers molt sapats y ja's vegé perduda quan arribava a un vinyar de molta ufana, hont per amagarse tingué necessitat d'ajupirse y passar per sota uns entortolligats tanys de serment, y ¡quina alegría, al observar que'l picarol no dringava tocant a terra! ab un sol acte's lliurava de dues morts, la que li haurien donat els goços y la que la fam li hauria donada. — ¡Aixó sí qu'es descobrir l'América! — exclamava — Ja no patiré més fam; ja tornaré a menjar pollastrets joves, gallines fresques y conills sangnants!...

Sens voler saber més, després de mirar per tots indrets si era prou segur lo sortir, apretá a correr, boja d'alegria, sens pararse per hont passava, ni recordarse tant sols a hont anava; tan esverada corria, qu'atravessá una colla de cavadores de patates que mogueren un gros esvalot al veurer un animal qu'anava guarnit ab picarols: que si era un goç, qu'una guilla, qu'un dimoni, perque aixó d'esquelles y correr dona joc a mil pensaments, fins qu'una moça de la trevallada va contárloshi ab tots els ets y uts el fet que a casa seva havia passat ab aquella guilla, feya tres setmanes.

D'aquesta manera l'animal torná al mon dels vius, y com a viu va poguer endraparse alguna gallina d'aquelles que més s'esgarrien de la casa; per aixó se

aplanava fins a posarse de boca terrosa y avançava tot imitant a les serps, fins quan d'un salt podia atrapar la peça que anava vigilant ja desde llarga estona; pegava bot y ja la tenia, no sonant la campaneta fins que se l'enduya; de tal modo sabia terho, que quan els masovers dels voltants sentien la campaneta, deyen, ab sentiment d'economistes: — Ja'ns en ha pispat una altra.

MALL

Aigua picant

UNA PREGUNTA

Encara's fan corridas de toros. Sembla estrany. eh? En JOSEPET es creya que ab tant parlar de civilització y cultura ja havia desaparegut aquest espectacle barbre, y creya més: en JOSEPET creya que especialment a Barcelona, ahont hi dominen els ideals humans y lliberalissims, s'havia lograt acabar ab aquest rebrot antihumà.

Pro lo que tenen les coses y lo no enterarse bé dels diaris. Jo recordo les campanyes de l'anyorada «Renaixensa» contra les corridas, aquelles campanyes que no cal negar varen fer minvar l'afició als toros y varen lograr que'ls diaris no les ressenyessin ab extensió. Y en nom de qué la «Renaixensa» porta la senyera antitaurina? Unicament en nom de Catalunya. Y ara, tot parlant d'humanitat y de civilització europea, els diaris que més blamen en aquest sentit dedican columnes enteres a ressenyar els toros. Vetaquí perquè l'ingénuu JOSEPET va quedar admirat al llegir en un diari lliberal — al qual tinc tots els meus respectes — a «La Publicidad», un titol Por la libertad de conciencia y després, a article seguit, una revista taurina que ocupava aprop de dues columnes. Y pregunto senzillament al volgut confrare: es aixís com volen llibertar la conciencia? Creuen potser que d'aquesta manera s'educa al poble?

Jo no sé si els redactors del susdit diari's dignarán contestar a les meves preguntes, pro sí sé que'ls que'm llegeixen les han contestades, com han aplaudit la conducta sincera y elevada dels diaris nacionalistes, els quals han sapigut suprimir sempre aquestes ressenyes incivils.

JOSEPET.

Comarcals

Viladrau. — La Junta local de primera ensenyansa ab l'avinensa dels senyors professors de les escoles, aixís públiques de noys y noyes com privada de noys, ha acordat per unanimitat, celebrar els examens de fi de curs del corrent any escolar, els dies 17-24-25 del present mes, examinantse el primer dia senyalat els alumnes de la escola pública, baix la immediata direcció del senyor Cantarell; el segón dia, les alumnes de la escola pública, quina ensenyansa es a càrrec de les Germanes Dominiques, baix la direcció de la Germana, professora titular, Donya Flora Oliveras, y l'últim dia, o

signa la diada de Sant Jaume, s'examinaran els alumnes de l'escola privada baix l'advocació del Sagrat Cor de Jesús y dirigida pel professor Mossén Josep Vivet.

Es de creure que seran uns examens que podran calificar molt bé aixís als professors com als deixebles, perquè aquells s'han esmerat en educar y instruir als alumnes y aquets s'han sapigut aprofitar de les explicacions rebudes dels seus mestres.

Per premiar la labor escolar y pera estimular més al estudi y treball, nostre Ajuntament ha consignat una quantitat per comprar objectes destinats a ferne presents als alumnes més aventatjats.

Dels resultats dels mateixos tindrem ocasió, si a Deu plau, de parlarne en la propera correspondència.

— Encara no s'han comensades les feynes del segar, puig nostres camps estan un xic endarrerits a causa de les pluges que mantenen tendres els blats. Els nostres pagesos frisan per no poguer avansar tasca, pero en cambi s'alegran al contemplar aquell bé de Deu d'espiques plenes y granades que rossejan en els quintars de nostres masies, ab lo qual consideren ja plens a curull llurs canyats o arcons.

— Nostre Ajuntament, preocupantse de la vigilancia y netedat del poble, va votar com en anys passats una quantitat en presupost municipal pera sostenir en aquesta temporada del any un guarda encarregat de vetllar per la seguretat y tranquil·litat dels vehins, aixís com també per fer complir les ordenances de policia urbana; ha comensat a entrar ja en funcions.

— En nostra passada correspondència va escapar-se al caixista una errada, que segurament ja corregiran nostres lectors, y es, que al parlar dels aires que circulan per nostra comarca, oxigenats, tonics y excitants, deya *tocsits*, qualificatiu per cert ben contraposat.

NOVES

Dilluns, el Chor «La Guilleria» obsequià ab una serenata al Sr. Homet que havia arribat a la tarde del mateix dia. Ja no cal dir que davant de la casa del nostre amic s'hi congregà una nombrosa gentada que admirà y aplaudí a l'entitat choral «La Guilleria» que cada dia va millorant y enfortintse. Els Srs. Carreras y Puigvert estigueren molt be en *solos* y duo de la «Modisteta».

El Sr. Homet regregrà ab gentilesa l'atenció y felicità als voluntariosos y simpàtics coristes que acertadament dirigits per en Pau Ridaura van obtenint més èxit y lluhiment.

Matadero —Durant la passada setmana hi hagué la següent matansa: Bades, 3; xays, 59; total, kilos 837.

Segons llegim en la premsa diària, molt aviat sortiran tres columnes mixtes

d'infanteria y caballeria a efectuar maniobres.

Una d'elles recorrerà les Guilleries.

Diumenge prop-passat l'agutzil va recullir al mercat, un cistell d'ous, que revisats per l'inspector municipal, resultaren dolents.

S'imposà el corresponent correctiu an el pagés que'ls duya a vendre.

— El bon *gourmet* deu menjar llançonisses den Francisco Pondevida. Son exquisides.

Hem tingut el gust de saludar al diputat provincial per Barcelona En Francisco Puigpiqué, entusiasta amic de la nostra vila, en la qual hi passarà alguns dies d'estiueig.

Que li sia agradosa l'estada entre nostres.

Dissapte a la nit y diumenge, l'aplaudit quàrteto «Montserrat» donarà escullits concerts al cafè del Tivoli.

En el cafè de l'Unió s'hi inauguraran els tan celebrats «putxinel·lis».

LA ACTUALIDAD.—Aquesta important revista de Barcelona, en el número de aquesta setmana dedica una plana a la nostra vila, publicant varies vistes fotogràfiques de la col·lecció de postals Ximeno que ha sortit aquest istiu. Al bell davant hi va la següent nota que retallém:

«La villa de San Hilario Sacalm está situada en la estribación N. E. del Montseny, en la laberíntica é histórica comarca llamada *La Guilleria*. Sus alrededores, salpicados de innumerables fuentes de agua abundante y fresquísima, están llenos de encantos naturales, parajes deliciosísimos, frondosidades y paisajes encantadores. Su clima bonancible y fresco, aun en plena canícula, unido a la gloriosa tradición terapéutica de sus aguas minerales que le han dado renombre mundial, hacen esperar que la estación de San Hilario está llamada á ser quizá la primera de España. Si el prurito de lo exótico no hubiese invadido de una manera harto immoderada á nuestras gentes adineradas, San Hilario en la actualidad estaría ya muy por encima de Vichy, Luchon y Wiesbaden y no decimos de Vernet, y Contraceviele porque ninguna de estas estaciones balnearias puede compararse a San Hilario, ni por el valor medicinal de sus aguas ni por lo pintoresco de sus alrededores.»

— *Aigues de Sant Hilari*.—Punts de venda: a Barcelona, Iglesias y Bartomeus. Assalt, 39; a Palma de Mallorca, Centre Farmacéutic.

— Superiors y selectes noves classes de xocolata que fabrica la casa *Amatller*. Se venen a les principals tendes de queviures y ultramarins.

Oficines: Manresa, 10, Barcelona.

Correspondencia.—J. M. «Planys de poeta» y «Lo cant del manxaire» no'ns agraden prou. Artur Torné: queda en carter. R. P. Vilovi: varem rebre la seva carta. Envii correspondencies. A. X. R. Vidreras: igualment li diem. J. Clarabuch: anirà.

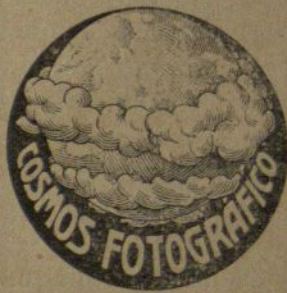
Moviment d'estiuejadors

Ab tot y lo poc alta temperatura pera 'ls qu'esperan que aquesta apreti pera sortir de les seves habituals residencies, l'arribada d'estiuejadors ha sigut continua indicant lo extraordinaria que será a mida que abonansi el temps. Hem tingut el gust de saludar l'arribada de D. Tadeo Cardona y Sra; D. Lleonart Casals y familia; D. Lleonart Augé y senora; Sr. Trullás y familia; D. Rafael E. Deleter; Sr. Iborra y Sra; D. Dominique Colomer y Sra; familia D.^a Juanita Florensa Vda. Perez; Mr. Morgan; D. Rafel Faura y familia; D. Francisco Puigpiqué; D. Manel de Peñarrubia y Sra; familia Omedes; D. Joan Ramonacho y familia; D. Heribert Veciana y familia; D. Ramón Tomás y familia; D. Joan Mercader; D. Joseph Sorder; Sr. Company y familia; Sr. Salvador; Sr. Casagrau; D. Pere García; Rnt. Doctor Felip; D. Miquel Mendoza; Srs. Montserrat; D. Raimundo; Mn. Francisco Ferrer; D. J. Tomás; Sr. Verdager; familia Vila; D. Carlos Irge; D. Tomás Vidal; familia Forete; Sr. Montserrat; Srs. Busquets; Sr. Planas; D.^a Dolors Trias; Sr. Puig; Sr. Jofre; familia Rodríguez; D. Fernandez Arbon; Riera; Ramos; Llach; Rota; Perez; Casanovas; Casarramona y Rovira; D. Antón Serra y familia; D. Vicens Boxareu y familia; Sr. Martí; D. Vicens Boxareu y familia; Srs. Gravé; Ferrer; Batlló; Sisteré; Suñol; Casanellas; D. Guillelm Puig y Sra; D. Joseph Sabadell; Sra. Moritz; D. Pere Carreras; Sr. Lator; Mr. Alaus Frixer; D. Bartomeu Arbona; D. Jascinto Carrobé; el Germá Constantí March; D. Salvador Madrigal; D. Joan Royo y familia; D. Joseph Tauler; D. Ferran Cortils; D. Mariano Gurria y D. Salvador Sisteró; Srs. D. Joan y D. Francisco Sirvent.

Aixís mateix arrivaren ab els seus automòvils particulars les distingides families de D. Pere Homet y de D. Ricart Ramos president del Centre Hispano-Marroquí.

La facilitat d'aquesta moderna locomoció poc somniada anys enrera; de trasladarse directament de Barcelona á St. Hilari en tres o quatre hores, secundará valiosament al cada dia més notable augment de visitants d'aquest país sens rival pera l'estiueix.

Aném a entrar d'un moment a l'altre al fort de l'arribada d'estiuejadors. Per aquest motiu interesarem en repetir lo que respecte a n'aqueta secció recomenavam en el número anterior. Per lo tant agraheïm que ja sia a l'Administració de L'ESTIUADA, o be al establiment de Ca'n Ximeno, Plassa de la Iglesia, 2, se serveixin fer arribar tarjeta del Srs. estiuejants a mida que vagin arribant aquets.



Material complet
pera Fotografia

Fernandez y
Carbonell

Rambla Canaletas, 1. — BARCELONA

Imp. Casanovas; Rda. St. Pau, 67-Barcelona